

проект у цілому.

У ході другого читання подається до Сейму звіт комісії про проект, проводяться дискусії і вносяться поправки й пропозиції. Відбувається воно також на сьомий день після отримання депутатами звіту комісії. Право внесення поправок належить ініціаторові проекту, депутатам і Раді Міністрів. Внесені поправки передаються до комісії, яка їх розглядає, подає додатковий звіт до Сейму, який приймає або відхиляє їх.

Третє читання може відбутися негайно, якщо в другому проект не було направлено на повторний розгляд до комісії. Під час третього читання подається додатковий звіт комісії, якщо проект не був направлений на перерозгляд, доповідач подає поправки і доповнення, внесені під час другого читання. Спочатку голосуються поправки до окремих статей, а потім – проект у цілому в редакції, запропонованій комісією.

Закон, прийнятий Сеймом і Сенатом, передається Президенту на підпис.

Отже, порівнюючи законодавчі процеси України та Республіки Польщі можна зробити висновок, що дана діяльність в загальному досить подібна. Особливістю законодавчого процесу в Республіці Польща є наявність двопалатного парламенту. Слід узяти до уваги при розгляді питання впровадження в Україні двопалатного парламенту саме досвід Польщі. По-перше, запровадження Сенату посилить процес демократизації державної влади в Україні, сприятиме ширшому представництву територіальних інтересів на державному рівні. Проте запровадження в Україні Сенату на сучасному етапі може порушити існуючі, й до того ж досить нестабільні, механізми взаємодії органів державної влади. Також необхідно враховувати, що в Україні, на відміну від Польщі, друга палата традиційно не була елементом законодавчої влади, а отже, не має досвіду функціонування двопалатного парламенту.

Європейська модель конституційної юстиції

Воробей В.М., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор Камінська Н.В.

Модель конституційного судочинства в Україні сформована під впливом багатьох чинників історичного, теоретико-правового, державницького і політичного характеру. Саме їх вплив зумовив формування місця і ролі єдиного органу конституційної юрисдикції у механізмі державної влади, підхід до формування складу Конституційного Суду України, а також специфіку процедур відправлення конституційного судочинства.

Інститут конституційного судочинства в Україні у сучасному його вигляді був законодавчо закріплений порівняно недавно – у Конституції України та Законі України «Про Конституційний Суд України» [1-2]. Сам Основний Закон є джерелом розвитку конституційного правосуддя як інституту судового захисту конституційного ладу в державі, цінностей демократії.

У наукових дослідженнях конституційне судочинство пов'язують із законодавчо встановленим механізмом правового захисту конституції

[3, с. 42; 4, с. 11]. Сам механізм правового захисту конституції визначають як систему правових інститутів і процедур, які забезпечують її дію [5, с. 17]. Набір його елементів різний – від вдосконалення законодавства та застосування контрольно-наглядових важелів до різних видів юридичної відповідальності. Однак усі дослідники включають судовий конституційний контроль до елементів механізму правового захисту конституції.

У європейській моделі конституційної юстиції основні принципи відправлення конституційного судочинства, передусім, регулюються конституціями і конкретизуються законами. Американська модель, яка діє і у деяких європейських країнах (Норвегії, Данії), передбачає розгляд конституційно-правових спорів (конфліктів) судами загальної юрисдикції. Перевірка конституційності певного акту відбувається у процесі розгляду справи. Дослідники виділяють ще існування квазісудів – конституційних рад, конституційних трибуналів, які мають повноваження щодо розгляду конституційно-правових спорів (наприклад, Конституційна Рада Франції), яка є, на їх думку, модифікованою європейською моделлю конституційної юстиції (французька модель) [6].

Принципова різниця між процедурами розгляду справ у конституційному суді і конституційній раді полягає у наступному. Конституційний суд є органом, розгляд справ у якому здійснюється на засадах змагальності та гласності. У конституційній раді змагальність сторін практично відсутня або має умовний характер. Так, у радах можуть робити запити та надаватись документи, однак виступи сторін не практикуються [7, с. 376].

Узагальнивши повноваження органів конституційної юстиції європейських країн, виділимо предмет конституційного судочинства, який складають спори щодо: вирішення питання про відповідність основному закону держави міжнародних договорів, законів й інших правових актів; вирішення справ за конституційними скаргами громадян; офіційне тлумачення конституцій, інших нормативних актів; вирішення правових спорів різних органів влади (конфлікт компетенцій між суб'єктами федерації, конфлікти «горизонтального розподілу влади»); вирішення питання про відповідність основному закону діяльності партій; визначення конституційності референдумів; законності виборів (наприклад, ст.100 Конституції Греції); визначення правомочності державних службовців; питання про імпічмент президента, інші конституційні повноваження [8].

Якими б не були повноваження органу конституційної юстиції, його юридичні позиції мають вагоме значення для реалізації повноважень органів державної влади.

Сутність терміну «конституційне судочинство» в Україні не отримало законодавчого визначення, у Законі України «Про Конституційний Суд України» йдеться про «конституційне провадження». Можна врахувати при підготовці нового законодавчого акту, який би регламентував відносини у сфері конституційного судочинства, закріплення терміну «конституційне судочинство». Функціонування спеціального органу конституційної юрисдикції, який забезпечує конституційність правових актів, є визначальною рисою конституційного порядку у демократичній, правовій державі. Він повинен сприяти подоланню конфронтаційних

тенденцій між різними гілками влади, посиленню захисту прав людини, належному тлумаченню Конституції.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 року. [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
2. Про Конституційний Суд України: Закон України від 16.10.1996 № 422/96-ВР. [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/422/96-%D0%B2%D1%80>
3. Овсепян Ж.И. Судебный конституционный контроль в зарубежных странах: Правовая защита конституций. – Р.-на-Дону: Литера-Д, 1992. – 320с.
4. Кряжков В.А., Лазарев Л.В. Конституционная юстиция в Российской Федерации. – М.: БЕК, 1988. – 462с.
5. Гаврюсов Ю.В. Правовые вопросы организации и деятельности конституционных судов субъектов Российской Федерации. Дис. ...канд. юрид. наук: 12.00.02 – СПб., 1998. – 229 с.
6. Гергелійник В.О. Правові проблеми становлення та функціонування конституційної юстиції України. Дис. ...кандидат юридичних наук 12.00.02. – К., 1999. – 203с.
7. Конституционное (государственное) право зарубежных стран. В 4-х томах. Тома 1-2. Часть общая. Учебник/ Отв. ред. проф. Б.А.Страшун. – М.: Издательство БЕК, 2000. – 784 с.

Модернізація системи вищої освіти України в контексті євроінтеграції

Жук Н.А., студент ННПП НАВС

Остафійчук Т.В., доцент кафедри психології та педагогіки ННПП НАВС, кандидат психологічних наук, доцент

Незважаючи на достатньо потужний масив наукових публікацій з актуальних освітянських питань, сьогодні потребують подальшого аналізу проблеми модернізаційного поступу та ефективного функціонування національної системи вищої освіти в умовах сучасного глобалізованого, інформаційного суспільства знань та з огляду приєднання України до Болонського процесу.

Інформаційне суспільство - «суспільство знань» - потребує якісно іншої освіти, а тому зумовлює перебудову освітніх систем, їх модернізацію відповідно до глобалізаційних викликів часу.

В умовах формування інформаційного суспільства функціональними особливостями вищої освіти виступає не тільки здатність передачі нагромадженого в попередні роки обсягу знань навичок, але й спроможність фахівців з вищою освітою сприймати наукові ідеї, технічні новачі і методи виробництва, використовувати на практиці інноваційні, креативні підходи до вирішення конкретних виробничих завдань і проблем, розвивати у майбутніх працівників новаторські здібності, ініціативність, підприємливість.

Завдання вищої школи як соціального інституту полягає в тому, щоб сприяти професійній самореалізації індивіда, навчаючи його професійно спрямованій взаємодії з навколишнім природним і соціальним середовищем.

Загальна ідеологія модернізації освіти, на думку В. Андрущенка, має бути спрямована на підвищення її ефективності і конкурентоздатності, її